

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 187.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000745024/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

var det jo ikke Faderens. Nej, nej, -- han holdt for sine Øren -- han vilde ikke høre sin Faders Stemme nu -- --

Da Martin næste Morgen til Højmessens traadte ind i Klosterkirkens Kor gennem Sakristi-Døren, vidste han, at han kom her første Gang i dette Ærinde; men han fornam det, som om han kom her efter en lang Række tidligere Gange, i den Grad havde han under sin angstfulde Forberedelse i Fantasien forud oplevet det hele; -- dette frembragte nu en underlig forvildende Dobbeltthed i hans Bevidsthed, idet han, ved hver Bevægelse, han gjorde, hvert Ord, han sagde, syntes, at det var allerede gjort eller sagt lige i Forvejen; det var, som om hans Handlinger og Ord gik ham allerede færdige imøde, naar han skulde til at frembringe dem. -- Men idet han bevægede sig hen midt for Alteret paa dets nederste Trin, havde han i et Glimt seet ned over Kirkerummet, og Tanken om, at hans Fader maatte sidde der -- for han saae ham i Virkeligheden ikke -- virkede efterhaanden saa stærkt paa ham, saa han, til alt Held, slap ud af hin Dobbeltthed, der let kunde have forvirret ham, -- og han tænkte nu kun paa det farlige Øjeblik, da han med et »Dominus vobiscum« skulde vende sig om mod Menigheden -- og derved virkelig faa sin Fader at see. Dette optog ham i den Grad, saa han næsten uden at tænke ved det, paa rent udvendig Maade, slap igjennem Slutningen af Trinbønnen, ligeledes det mange Gange gjentagne Kyrie eleison og Gloria in excelsis. -- Men idet Præsten skal begynde paa Collecterne, er det, han første Gang vender sig mod Menigheden og siger: »Herven være med Eder!»

Uden i Øjeblikket at blive sig bevidst, hvor urigtigt det var at sige alle de hidtil udtalte Ord ganske tankeløst, stirrede Martin kun ned i Kirken de faa Sekunder, inden han atter maatte vende sig om inod Altret. -- Han saae hellerikke denne Gang sin Fader, men hans Tanker var nu helt ved et Ord, hans Fader engang havde sagt: »Gud er jo ingen Kjæltring« -- -- Var det denne Bevidsthed, der gav hans Fader Ro? -- --

Martin fortsatte med Collecterne -- stadig borte i Tanken om sin Fader, -- Epistelen og Evangeliet blev læst